

דודו

אני לא בטוחה שהייתם רוצים לפגש את דודו. הוא גר בקומה שמעלינו, אבל תמצאו אותו הרבה יותר יושב על הגדר שליד הבנין מאשר בבית שלו. תמיד הוא שם מקף חברים, כלם

נעמה מספרת:

נערים בסוף שנות התיכון שלהם. עשן סיגריות מרחף תמיד מעל לחבורה, ואת הדבורים שלהם מלווה מוזיקה קולנית מהפלאפונים. ומוטב שכך, כי עדיף שלא תשמעו איך הם מדברים... הם נוהגים לקרא לעבר כל נערה ובחורה העוברת ברחוב ולהציק לה. הם צוחקים בקולי קולות מהבדיחות הגסות שהם נוהגים לספר זה לזה, ומעבירים חיות על הבלונים שעשו בזמן שברחו מבית הספר. לפעמים הגברת מישקוביץ' הזקנה, מקומה ג', מנסה לגער בהם שישמרו על השקט. נדמה לי שהשמיעה שלה כבר לא משהו, כי אחרת לא הייתה חוזרת לגער בהם אחרי הקללות שנצעקו לעברה....

דודו הוא הנער הגס ביותר בחבורה. הרבה פעמים כשאני חוזרת עם תמר מהגן הוא "שם לה רגל", ונהנה לראות איך היא משתטחת על הרצפה ופורצת בכי. כשננתנאל בן השבע עובר שם הוא לועג לו על כפתו הגדולה, וגם אני סובלת לא

פעם מכנוני הגנאי שהוא נהנה להצמיד לי – ואני מחניקה את הדמעות שיוֹרדות אל הגרון ועולה במהירות הביתה.

אני כבר לא יודעת כמה פעמים דבר אתו אבא ודרש ממנו שיפסיק להציק, אבל אני בהחלט יודעת שהוא נסה – איומים, שכונועים, ומה לא? דבר לא עזר. פשוט נאלצנו להתרגל לשכן המעצבן שהיה מנת חלקנו. לא פעם קנאתי בבני הדודים שלנו, שגרים בבית פרטי ביישוב, ולא צריכים לעבר ליד טפוסים כמו דודו. ממש קויתי והתפללתי שלפחות משפחתו תעבר דירה. אבל זה לא קרה. לפחות לא בינתיים.

"אש! אש!" נשמעו צעקות מהרחוב. כמו כלם רצתי לראות מה קרה. אבוי! שרפה בבנין שלנו! עשן שחר התמר מתוך אחד החלונות ולהבות אש אדמות התפרצו מתוכו. "זה הבית של מישקוביץ!" צעק נתנאל. "הצילו!", "אלקים ישמר" נשמעו הקריאות מפל עבר. כל השכנות עמדו מבהלות ולא ידעו מה לעשות. אחד הגברים צלצל למכבי האש ואלה הבטיחו להגיע במהירות המירבית. אבל גם "מהירות מירבית" לוקחת זמן. העשן והאש הלכו והתגברו. "מי יודע אם הגברת מישקוביץ' הזקנה תצליח לשרוד עד שמכבי האש יגיעו?" שאל מישהו. התחלתי לבכות.